

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 245/08-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. augusta 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. Ž., B., zastúpeného Advokátskou kanceláriou B., s. r. o., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 44/92 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Ž. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. apríla 2007 doručená sťažnosť M. Ž., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou B., s. r. o., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 44/92.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«Dňa 04. 02. 1992 bol podaný sťažovateľom ako navrhovateľom v zastúpení JUDr. V. J., komerčnou právničkou, návrh na zaplatenie 284 000,- Kčs proti odporcovi spoločnosti Z., n. p. (...) D. (ďalej len „odporca“) zo dňa 03. 02. 1992 na Krajský súd v Banskej Bystrici - porušovateľa základného práva (ďalej len „súd“). Predmetným návrhom sa sťažovateľ domáhal zaplatenia sumy vo výške 284 000,- Kčs ako doplatku ceny za plnenie a úrok z omeškania na základe Hospodárskej zmluvy č. 15/91 zo dňa 07. 08. 1991. Podanie bolo zaevidované súdom pod č. k. 31 Cb 44/92.

Následne sťažovateľ poveril zastupovaním v predmetnej veci taktiež JUDr. J. S., ktorý podal dňa 15. 06. 1992 doplnenie návrhu zo dňa 03. 02. 1992. Toto podanie bolo súdom omylom zaevidované ako nové podanie a označené č. k. 36 Cb 399/02 (list zo dňa 07. 12. 1993). Zároveň bol sťažovateľ v liste vyzvaný na zaslanie pôvodného návrhu, ktorý bol súdu dňa 14. 12. 1993 spolu s ďalšími dokladmi súvisiacimi s vecou zaslaný. Z uvedeného vyplýva, že na súde sa viedli dve konania v tej istej veci.

Sťažovateľ bol vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku v konaní č. k. 31 Cb 44/92 výzvou zo dňa 19. 08. 1993 doručenou k rukám právnej zástupkyne sťažovateľa (JUDr. V. J.) v konaní dňa 02. 09. 1993, t. j. po jednom roku od podania návrhu bol zo strany súdu uskutočnený prvý úkon, smerujúci len k tomu, aby sa po procesnej stránke mohlo vo veci konať. Súdny poplatok vo výške 11 360,- Sk zo sumy 284.000,- Sk bol dňa 07. 09. 1993 uhradený.

Dňa 07. 02. 1994 súd ďalšou výzvou na zaplatenie súdneho poplatku, tentokrát v konaní pod č. 36 Cb 399/92 zaslanou na adresu sťažovateľa bez upovedomenia právnej zástupkyne, resp. právneho zástupcu, vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku v rovnakej výške, ale z rozdielnej sumy vo výške 511.920,- Sk, a to napriek tomu, že ako vyplýva z jeho listu si bol vedomý svojho omylu (zaevidovania podania ako nového návrhu na začatie konania) a taktiež mal vedomosť o už začatom konaní vedenom v tej istej veci, keďže mu boli zaslané požadované dokumenty. Sťažovateľ z opatrnosti súdny poplatok znovu zaplatil, a to dňa 14. 03. 1994.

Napriek zaplateniu súdneho poplatku súd dňa 03. 05. 1994 uznesením, ktoré bolo doručené právnej zástupkyňi (JUDr. V. J.) dňa 10. 05. 1994 konanie vedené pod č. k. 31 Cb 44/92 zastavil, a to z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku, ktorý však

bol zaplatený, a to dokonca dva krát.

Voči uzneseniu o zastavení súdneho konania sťažovateľ v zastúpení svojej právnej zástupkyne podal odvolanie dňa 23. 05. 1994, na základe ktorého bolo uznesenie súdu zrušené uznesením zo dňa 27. 11. 1995, t. j. po viac ako šiestich mesiacoch, a to napriek tomu, že k pochybeniu prišlo na strane súdu bezdôvodným zastavením konania a vo veci sa zatiaľ nekonalo.

Dňa 18. 07. 1994 bolo podané vyjadrenie (Doplatenie súdneho poplatku vo veci 36 Cb 399/92) na základe ďalšej výzvy v konaní 36 Cb 399/92 o zaplatenie súdneho doplatku vo výške 9.116,- Sk. Dňa 27. 03. 1995 bolo uznesením predmetné konanie vedené pod č. k. 36 Cb 399/92 z dôvodu neexistencie navrhovateľa uvedeného v návrhu resp. v doplnení návrhu zastavené, a to napriek tomu, že súd o svojom omyle vedel už v decembri roku 1993 a sťažovateľ nikdy nebol vyzvaný na odstránenie väd podania týkajúcich sa označenia navrhovateľa.

Na dňa 27. 02. 1996 bolo vo veci č. k. 31 Cb 44/92 vytýčené prvé pojednávanie, t. j. po uplynutí štyroch rokov od podania návrhu. Sťažovateľovi bolo doručené vyjadrenie odporcu vo veci zo dňa 21. 02. 1996, v ktorom uvádza svoje tvrdenia k predmetnej veci a ospravedlňuje svoju neúčast' na pojednávaní dňa 27. 02. 1996. K uvádzaným skutočnostiam sa vyjadrila právna zástupkyňa navrhovateľa, pričom taktiež ospravedlnila svoju neúčast' z dôvodu avizovania neúčasti druhej strany.

Od tohto dňa nebol zo strany súdu urobený žiadny úkon, až dňa 30. 09. 2002 a následne dňa 09. 12. 2002, t. j. po šiestich rokoch nečinnosti, kedy bolo sťažovateľovi oznámené, že na odporcu bol dňa 25. 01. 1999 vyhlásený konkurz uznesením č. k. 6 K 264/98-267 Krajským súdom v Bratislave, v dôsledku čoho bolo konanie prerušené. Zároveň bol sťažovateľ vyzvaný na oznámenie, či na podanom návrhu trvá alebo nie. Dňa 18. 12. 2002 sťažovateľ oznámil trvanie na návrhu.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 44/92 porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby ho zaviazal uhradiť mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 600 000 Sk a trovy právneho zastúpenia v sume 26 026 Sk.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (IV. ÚS 250/04).

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj pre právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, pre ktoré je typické, že zodpovednosť za riadne začatie, priebeh a výsledok súdneho konania je predovšetkým na žalobcovi, ktorý sa domáha súdnej ochrany (čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy).

Zo spisu krajského súdu vyplynulo, že mu bol podaný návrh na zaplatenie 284 000 Kčs za dodávku reklamných produktov proti Z., š. p., D. Krajský súd až 19. augusta 1993 (po uplynutí 18 mesiacov) vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku. Do 16. januára 1996 krajský súd zisťoval, či je odporca zapísaný v obchodnom registri. Ďalšie obdobie bolo od 27. februára 1996, keď bol určený termín pojednávania, do 25. januára 1999, keď bol na odporcu vyhlásený konkurz.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ v posudzovanom období do roku 1999, keď došlo k prerušeniu konania z dôvodu konkurzu, mal poskytnutú ochranu súdom a mal možnosť podľa § 17 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“) podať sťažnosť na vzniknuté prietahy.

Konanie bolo prerušené zo zákona tým, že 25. januára 1999 Krajský súd v Bratislave pod sp. zn. 6 K 264/98 vyhlásil konkurz na majetok odporcu. Konanie v tejto veci podľa oznámenia Krajského súdu v Bratislave z 23. mája 2008 dosiaľ nie je skončené a prebieha speňažovanie majetku úpadcu.

V období od podania žaloby do prerušenia konania (na základe zákona) boli v postupe krajského súdu zistené prietahy, ktoré však sťažovateľ neriešil sťažnosťou podľa § 17 zákona o štátnej správe súdov. Sťažovateľ nepreukázal použitie tohto prostriedku ochrany svojich základných práv a slobôd, ktoré mu účinne umožňoval právny poriadok, a tak v tomto období do prerušenia konania krajským súdom ústavný súd sťažnosť hodnotí ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Po prerušení konania (na základe zákona) v roku 1999 v postupe krajského súdu nastala zákonná prekážka, ktorá trvá dosiaľ a neumožňuje mu vo veci efektívne konať a rozhodnúť.

V tejto časti, keďže neexistuje príčinná súvislosť medzi namietaným porušením základného práva a postupom krajského súdu vo veci po prerušení konania, dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená, a preto ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. augusta 2008